

More. Brevi nota d'un aniversari

Jordi Vidal Reynès

Enrere, en l'edat de pedra dels últims anys seixanta Barbet Schroeder va anar a Eivissa a fer *More*, un conte alligador que mostrava com es destruïa una parella de hippies a causa de la droga.

La pel·lícula fou presentada el 13 de maig de 1969 al Festival de Cannes. La va produir Jet Films i la van protagonitzar Mimsy Farmer i Klaus Grunberg. La fotografia fou responsabilitat de Néstor Almendros.

Situada al mig de la revolució psicodèlica, *More* segueix el descens d'un home per una llenegadissa costa avall. Després de graduar-se, el jove Stefan surt d'Alemanya per viatjar. Arriba a París i hi perd els seus doblers en un joc de cartes, però el seu oponent, Charlie, se'n compadeix i decideix prendre'l sota la seva protecció.

Aquell vespre, entren sense pagar en una festa a la casa d'un hippy acomodat, on Stefan s'enamora de la bella i misteriosa Estelle. Quan els dos amics se'n van de la festa, Stefan s'indigna perquè Charlie ha robat doblers de l'abric d'Estelle i el persuadeix perquè li deixi retornar-los. Quan Stefan va a veure Estelle per retornar-li els doblers, ella fa un porro i acaben anant junts al llit. Quan ell veu que ella té una cicatriu al braç, ella li diu que és una ionqui rehabilitada i que ja no hi recau. Estelle diu a Stefan que deixa París per anar a Eivissa i el convida a acompanyar-la. Ell hi va una setmana més tard, després que li han dit que en arribar demani pel doctor Wolf.

Stefan arriba i es troba que Estelle no és a l'hotel, de manera que cerca el misteriós doctor Wolf, que l'adverteix respecte d'Estelle. Quan torna a l'hotel troba molts de coneguts del doctor i comença a sospitar que no és un respectable professional de la medicina i que Estelle se'n va al llit amb ell. Quan Stefan finalment troba Estelle es veu turmentat per la gelosia i per l'humor canviant d'ella, però la seva relació es difumina entre drogues i festes. Estelle està clarament ferida per Wolf i, per tant, a suggeriment d'Stefan, es retiren a la casa d'un amic, a la part tranquil·la de l'illa.

Tot marxa bé fins que apareix Cathy, una amiga d'Estelle. Stefan les sent que discuteixen per l'heroïna i s'adona que el problema d'Estelle amb la droga no és cosa del passat. Quan Cathy se'n va, Stefan troba Estelle delirant a causa dels efectes de la droga i es posa furios. Finalment, però, cedeix i es deixa persuadir per provar-ne una mica. La parella va enfonsant-se lentament cap a la condició de ionquis, i consumeixen ràpidament una quantitat que Estelle havia robat de l'oficina de Wolf. Quan el doctor els descobreix, els fa xantatge perquè retornin a la ciutat, on Stefan treballa al seu bar venent droga sota la barra a la creixent població d'addictes d'Eivissa. La relació d'Stefan i Estelle comença a tensar-se sota la pressió de la seva creixent dependència de la droga i, per tant, quan les seves obligacions amb Wolf estan complertes, comencen un programa de desintoxicació. Ajudats per grans quantitats d' LSD per facilitar deixar-ho, gradualment aconsegueixen acabar amb l'hàbit. Però just en el moment que la vida comença a millorar, el doctor Wolf torna a aparèixer. La gelosia turmenta Stefan, que torna a recórrer a l'heroïna.

Charlie, l'amic de París d'Stefan, arriba. Està preocupat per ell i prova de persuadir-lo perquè se'n vagi d'Eivissa i torni a França. Ell es nega a partir sense Estelle. Stefan va vagant per la ciutat en una recerca desesperada per trobar-la. Suplica a un amic dues dosis d'heroïna i, malgrat els consells, les pren totes dues. Mor d'una sobredosi sense haver trobat Estelle.

Pink Floyd, grup musical ja llegendari de rock progressiu, signà la banda sonora i n'edità un disc. El mateix director va afirmar que el quartet britànic posseïa una qualitat especial i un fons eteri que el seduïa. Els temes que sonen a la pel·lícula són *Main Theme*, *Ibiza Bar*, *Nile song*, *Seabirds*, *Cymbaline*, *Hollywood*, *Party sequence*, *Green is the colour*, *Quicksilver*, *Cirrus minor*, *More blues*, *Crying song*, *Up the khyber* i *Main Theme* (crèdits). De tots aquests resten inèdits en la discografia oficial del grup *Seabirds* i *Hollywood*. L'autor de la majoria de cançons és Roger Waters.

Jordi Vidal Reynès és membre de l'Associació Balear d'Amics de Bandes Sonores (ABABS).

Fitxa tècnica del film *More*

More (Luxemburg, 1969)

Director: Barbet Schroeder

Productora: Jet Films

Argument: Barbet Schroeder

Guió: Barbet Schroeder i Paul Gegauff

Intèrprets: Mimsy Farmer (Estelle), Klaus Grunberg (Stefan), Heinz Engelman (Dr. Wolf), Michael Chanderli (Charlie), Louise Wink (Cathy).

Durada: 117 minuts

Estrena a Espanya: 1 de desembre de 1977 a sales especials

Fotografia: Néstor Almendros (color/panoràmica)

Música: Pink Floyd

Fitxa tècnica del disc *More*

Pink Floyd Soundtrack from the film MORE (EMI Records)

Edició: juliol de 1969

Producció: Pink Floyd

Disseny de la portada: Hipgnosis

Temes:

Cirrus Minor

The Nile song

Crying song

Up the khyber

Green is the colour

Cymbaline

Party sequence

Main Theme

Ibiza Bar

More Blues

Quicksilver

A spanish piece

Dramatic Theme

Músics:

David Gilmour, guitarra i veu solista

Roger Waters, baix i veus

Richard Wright, teclats i veus

Nick Mason, bateria i percussió

Amb la col·laboració de Lindy Mason (flauta).

